

Posudek diplomové práce

JUDr. Milan Tomeš

Studentka paní Bc. Nikola Šlapáková, dále jen studentka, si zvolila jako téma své diplomové práce „Rozsah závaznosti judikatury a princip veřejnosti práva“. Práci jsem hodnotil po stránce materiální a formální.

Vyhodnocení formální stránky práce zahrnuje zkoumání, zda práce vyhovuje rozsahem, způsobem nakládání s citacemi, bohatostí zpracovaných pramenů a zpracováním technické stránky. Práce má 56 stran vlastního textu. Tím se řadí mezi práce, které lehce překračují dolní hranici stanovenou pro minimální rozsah textu.

Práce z hlediska počtu znaků na řádek i počtu řádek na stránce se jeví uspokojivě zvládnutou. Text je přehledně členěn. Obsahuje vlastní text, závěr, cizojazyčné resumé, seznam literatury i další předepsané náležitosti.

Práce s citacemi je nedostatečná. V zásadě se neoznačují veškeré přejaté myšlenky. Studentka proto nechává pochyby o rozsahu přejatého textu.

Studentka pro potřeby práce zpracovala řadu zdrojů. Výčet zahrnuje 18 monografií, četné internetové materiály. Použila i početnou řadu judikátů, jsou zařazeny i cizojazyčné zdroje. Celkově hodnotím množství použité literatury zejména s ohledem na počet monografií jako uspokojivé.

Obsahové hodnocení se věnuje způsobu naplnění práce textem. Zkoumá, zda je text logický, provázaný a přínosný. Zkoumá, zda nejde o prostě převzaté nebo popisné stati, které netvoří ucelený provázaný celek. Na počátku se autorce musí vytknout práce s českým jazykem. Některé věty jakoby ztrácely logiku a text má tendenci se popírat.

Autorka zahajuje práci ústavními základy, kde zkoumá, jaké jsou právní předpisy. Poněkud je zarážející, že studentka má pochyby o právní povaze Listiny, na str. 5. Celkově vyznívá tato část rozpačitě a nedokončeně.

Další text postupuje k rozboru Ústavního soudu, kde se nejprve věnuje historickým událostem, vztah k tématu jasný ale není. Nicméně jde o krátký úsek, který vlastní konstrukci práce nepřekáží. Co se ale jeví jako nevhodné, je na straně 10 převzetí celého bloku textu ze zákona č. 91/1991, který jistě lze citovat vhodnějším způsobem.

Dílčí navazující popis podoby soudnictví je stižen chybou, neboť se autorce podařilo pominout soudnictví správní. Další tvrzení, že Ústavní soud lze řadit do soudní soustavy je rovněž nešťastné a evidentně nesprávné. Ústavní soudnictví totiž žádnou soustavu soudů nemá. Ostatně autorka toto své tvrzení o odstavci dále sama popřela. Na konci strany 12 jsou podávány základní prameny jako jednotlivé normy, ale co tím autorka myslela, se z textu nedozvíme.

Strana 17 obsahuje zajímavý počin. Autorka dovedla, že existuje nějaká působnost Ústavního soudu, která spočívá v řešení sporu mezi soudy o právní názor a rovněž pro případ nejasnosti právní normy. Autorka to spojila se vznikem nového právního odvětví. Jak k tomu vadnému závěru dospěla, ale neuvádí.

Další odstavec pak popírá odstavec první, aby se nakonec autorka dopracovala k přesvědčení, že se jedná o delegaci. To je pojem, který zahrnuje zcela jinou problematiku. Jde o přenesení příslušnosti k jednání ve věci. Obecný soud ve vztahu k ústavnímu nic takového nemůže činit. Jeho oprávnění je omezeno na předložení kauzy.

Co je ale nutné zcela a rozhodně odmítnout je tvrzení na straně 19, kdy podle názoru autorky odvolací soudy koordinují jednání jednotlivých soudů. Takové nepochopení problematiky je u studentky 5. ročníku natolik flagrantní, že je třeba se zamyslet, zda je vůbec schopna aplikovat své vzdělání. Navazuje další chyba, podle které je pravomoc ústavního soudu zasahovat do činnosti obecných soudů založena zákonem. Není tomu tak. Jde o ústavu, zejména čl. 87. Pokračující argumentace studentky bohužel dává důvod k závěru, že práci psala ve spěchu, a nerozmyslela si dopad svých tvrzení. V kapitole čtvrté začíná zkoumat závaznost, pak se věnuje judikatuře Ústavního soudu. To jsem již nehodnotil vzhledem k nakupeným závadám

Z hlediska obsahového neprokázala autorka schopnost shromáždit dostatečné množství pramenů, které by zpracovala jednotným uceleným způsobem s centrální myšlenkou. Práce nemá tendenci k přirozené gradaci, opakují se již uváděné úvahy, které se dostávají do rozporu. Míra zastoupení jednotlivých dílčích témat není odpovídající a logika řazení je skryta. Autorka se proto tématu nevěnovala s dostatečnou péčí. Jednotlivé kapitoly nejsou zpracovány do přiměřených podrobností, a jsou informačně matoucí. Jádru práce není věnována převážná většina textu. Zásadní je problém v použití judikatury.

Práci studentky celkově hodnotím jako nevyhovující po stránce materiální. Práce dokazuje, že studentka nezvládla obor, znalosti nedokáže použít tvořivým způsobem, není schopna za jednotným účelem vyhledat potřebné odborné materiály, se kterými by náležitě odborně zacházela, takže nesplňuje předpoklady očekávané od studentky pátého ročníku.

Na základě shora uvedeného rozboru navrhuji hodnotit práci studentky známkou neprospěla, a to vzhledem ke shora uvedeným výhradám. Nedoporučuji práci ani obhajovat.

V Sokolově dne 22.4.2015

JUDr. Milan Tomeš

